

(Политика, 30.07.2009)

Гласање о закону о информисању сигурно ће показати даљу судбину владајуће коалиције чиме ће се отворити завршна фаза њеног рада или реконструкција владе. Овај трагично лош закон противустанан је на више места јер прави дискриминацију између медијских кућа и других привредних субјеката у погледу стечаја и ограничава слободу изражавања грађана по линији богатства. Први нацрт закона, који је у ствари највише осликавао недемократски дух закона, практично је укинуо могућности да било ко направи часопис о компјутерима или кућним љубимцима без суме новца недостижне и за најтиражније политичке недељнике. Наметање стриктне финансијске дисциплине медијима, у тренутку када се целој привреди гледа кроз прсте за све дажбине према држави, практично је смртна пресуда свим медијима који неће добити финансијску помоћ Министарства културе, рекламирања од јавних предузећа или партијски контролисаних маркетиншких агенција.

Главно питање је који разлог уопште има Демократска странка да подржи овакав закон који, колико знамо, долази од Г17 плус у тренутку када сва истраживања јавног мњења показују пад рејтинга ДС-а и то управо због великог одијума у јавности на који наилази „експертска” странка на корист СНС-а која је највише профитирала од беневоолентног односа проевропских медија у периоду њеног настанка у контексту обрачуна са радикалима. Да ли је могуће да у тренутку када је свима у ДС-у јасно да је потребно што пре направити дистанцу у односу на Г17 плус да би се зауставио даљи пад популарности и то пре почетка стампеда штрајкова и протеста на јесен, ДС подржава овакав закон који је успео да антагонизује целу медијску сцену. Није толики проблем тај што би ДС изгубио на популарности гласањем за овај закон, иако је познато да се мало шта из ове кухиње спрема а да није већ проверено да би се свидело већини посетилаца неке „рандом” пијаце у Србији, већ што је у питању један лош и непотребан закон. Практично нема никаквог добитка за ДС, а губитак је заиста велики и може се показати као веома битан за будуће изборе који ће вероватно бити у првој половини следеће године.

Тешко да ће бити повољнијег периода од оног после укидања виза за расписивање избора јер сви економски трендови незаустављиво иду надолу и неће бити промене у том погледу док не дође до значајнијег прилива страних инвестиција, што ће се у најбољем случају десити тек годину-две после оздрављења глобалне економије. Зато је јасно да ДС на јесен мора ући у процес припреме за изборе или евентуалне замене Г17 плус са ЛДП-ом, што представља занимљиву и једину могућу опцију. Уколико

се сетимо формирања владе прошле године, СПС и ЛДП су једно другом представљали жабе које није било неопходно прогутати, али је сада ситуација много другачија а и математика иде у прилог тој опцији јер збир посланика се онда зауставља на 127. ЛДП се променио од времена кад је рецимо подносио кривичне пријаве против „злочиначког удружења” којег су представљали пола ДС-а и Мирослав Мишковић до садашње странке која на нивоу Београда, али и републике сарађује са владом у погледу европских закона. Такође, јасно је да ЛДП због те мало отупеле оштрице, али и због учешћа у афери око Луке „Београд”, критике неких аутора „Пешчаника” и сукоба са уредништвом најлибералнијих дневних новина („Данас”) има проблем комуникације са својим базичним гласачким телом. Самосталан излазак ЛДП-а на будуће изборе без профила јасне опозиције или неког учинка као странке на власти представља заиста превелико коцкање уколико нема других алтернатива.

С друге стране, за ДС у очима јавности може бити опасна коалиција са ЛДП-ом којисе противи званичној политици у вези са Косовом, али то се може предупредити тако да ресори ЛДП-анеће имати везе са Косовом, тј. да ће једноставно преузети ресоре Г17 плус. Такође, ЛДП би имао реторику која би имала неког смисла, а која би говорила да ће они учествовати у влади све док она води Србију у Европу, шта год то значило.

Одлуке Демократске странке да ли ће ићи на изборе после укидања виза или на реконструкцију владе са ЛДП-ом за њу су као странку више прихватљиве од варијанте останка у коалицији са Г17 плусом што би подразумевало гласање за измене и допуне закона о информисању. Нико није толико наиван, да не употребим други израз. Зато овај закон и неће проћи. Свеједно је да ли ће исход гласања бити позитиван јер сигурно је да председник Тадић неће пропустити прилику да одбије да потпише крајње лош и непопуларан закон, врати га парламенту на двотрећинско гласање и тиме стекне велике поене код свих медија као последњи бедем одбране слободе изражавања. Тим чином практично ће отпочети ново прегруписавањена српској политичкој сцени што ће опет бити сасвим довољно интересантно да скрене пажњу са правих проблема.

директор Правног форума